

A tized és rendeltetési helye

Az Állásfoglalás

a tizedről és rendeltetési helyéről c. dokumentum a kárvetkezőkkel egyetemesen lett megszavazva:

Időnként történnek olyan események, amelyek miatt néhány szándékosan gyülekezeti tag vagy gyülekezet arra a kárvetkezőre jut, hogy nem fizeti vissza a tizedet a saját gyülekezetén keresztül - ahol van a tagsága - az egyházterületnek/misszionáriusoknak/gyülekezetek uniáknak. A gyakorlatunkat, ami részletes szabályokat és eljárásokat tartalmaz, a világegyház dolgozta ki és alkalmazza a Biblia tanításának a megértésére és az Ellen G. White-on keresztül kapott tanácsokra alapozva. Isten világos utasításokat adott egyháza részére a tized természetére és rendeltetésére vonatkozólag. Bármilyen eltérés ezekről az isteni utasításokról nem a legjobban szolgálja az egyház érdekeit és kárvetkezőnek teljesítését, és ezért kerülni kell. Az Ársiránti engedelmességre szóló hűvös kárvetkező, Ellen G. White-től származó kijelentésekkel készített bibliai információkon alapul.

A tized szent - A Biblia ógtelel világos, hogy a tized szent. A feld minden tizede az Árs, ...az Árs szent tulajdona az (3Mz 27:30). Ez a bibliai alapelv a tizedfizetés igazi alapja. Mivel úgy tűnik, hogy a mi munkánk eredménye, ezért úgy tűnhet, hogy a javvédelmünk tizede az a miénk. De az Árs kijelentette, hogy ez nem így van. A tized az Árs. Ez számos kárvetkezőt eredményez. Először is, mivel a tized nem a miénk, azt vissza kell adnunk neki. Csak így lehet megőrizni a tized szentségét. Más cölra történő felhasználása kárvetkezőnek teszi és megsérti szentségét. Másodsor. A tized visszaadása nem a tizedfizető személytől kapott juttatás kifizetése a lelkesnek vagy bárki másnak. Mi nem embereknek adjuk a tizedet. Mi az Ársnak adjuk azt vissza, és ő dőnti el, kinek adja, és hogyan kell felhasználni (4Mz 24:21, 24). Harmadsor. Mivel a tized szent és ezért nem a miénk, nem szabad arra használni, hogy nyomást gyakoroljunk másokra, hogy olyan változást idézzék elő, aminek a megtörténtét szeretnénk látni. Arra sem szabad a tizedet visszatartani, hogy személyes célt valósítsunk meg vele. Az egyetlen dolog, amit helyesen tenni tudunk a tizeddel az az, hogy megfelelő időben visszaadjuk az Ársnak, a Megváltásunk iránti szeretet és tisztelet fenséges kifejezéseként.

Isten azonosítja a tizedben részesülőket - Mivel a tized az Árs és ő a tulajdonosa, szintén ő az, aki eldönti, hogy kik kaphatják meg. A Szentírásban a tizedet a Levitikusok kárvetkezők az Árs jelölté ki és nem az izraeliták (4Mz 18:21). Az egyetlen dolog, amit az Árs elvár az izraelitáktól, hogy adják vissza neki a tizedet. A tárház a templom volt, ahonnan a tizedet szétosztották a papoknak és a Levitikusoknak (Mal 3:10; 4Mz 18:24). A keresztény adakozásban a tized az Árs kapott ihletett rendelkezés folytán lett kijelölve az egyház szervezett szolgálatára (1Kor 9:13; v. Mt 23:23!). Ellen G. White Ársai világosan jelzik, hogy a tizedet vissza kell adni az egyházterület/misszionárius/gyülekezetek uniájának kincstárba az evangélium szolgálatának munkájára (TM 308; 7MR 366).

Bármilyen eltérés Isten kinyilatkoztatott, tizedre vonatkozó tervétől, emberi kifejeződése a tőle való gátlanságnak, és megkördőjelezi az alattvaló hűségét ahhoz az egyházhoz, amelynek a tagjai vagyunk. Mivel az egyházterület/misszionárius/gyülekezetek uniája az (ahol egy egyén, és ahol a tagságának lennie kell, és) ahol a lelkigondozás támogatást

kapják a tagok, helytelenül, hogy az egyházterület/misszió/gyülekezetek uniája kapja a tizedet.

A tized az a vezetői hibája - Néhány ember számára logikus gondolatmenetnek tűnik, hogy ha úgy van, hogy Isten népének vezetői hibát követtek el, akkor nem kell a tizedünket az egyházterületnek/misszióknak/gyülekezetek uniájának adnunk. A tized természeténél fogva világi bibliai példák jelzi, hogy ez a logika nem helyes tanácsadás. Nehémiás idejében a papok az Istennek kifizetést komoly vallási és lelki korrupciónak (Neh 13:4-5, 15). Ennek eredményeként a nép úgy döntött, hogy abbahagyja Isten tizedének visszafizetését (13:10). Amikor Nehémiás rábiret, hogy mi tette ezt, kifizetést tett. Először elárta a nép döntését (13:11), majd sodszor reformot kezdeményezett a papok az Istennek kifizetését (13:9, 13). Malakiás, aki ezalatt a világság alatt állt, azzal vállalta a népet, hogy megrabolta Istent, és megparancsolta nekik az Őr nevében, hogy adják vissza Istennek a teljes tizedet (Mal 3:8-10). Ő szintén nyilvánosan beszélt a papok az Istennek ellen, lelki bűneik miatt (1:6-13; 2:1-8).

Világi, hogy elsődleges lelki felelősségünk visszajuttatni Isten tizedét azokhoz, akiket az Őr jelölt ki arra, hogy azt megkapják. Ez az, amit Jézus is tanított. Nagyon jól ismerte Izrael lelki vezetőinek a lelkiállapotát. De amikor a tizedfizetésről kérdezték, akkor nem biztatott senkit arra, hogy tartsa vissza a tizedet, vagy adja azt valaki másnak. Őppen ellenkezőleg, támogatva azt, amit kinyilatkoztatott Izraelnek - fizessék vissza a tizedet az Őrnek, a templomon keresztül (Mt 23:23).

Ellen G. White írásaiban találunk egy harmadik példát. 1890-ben a Michigan-i Egyházterület lelkiállapota nagyon rossz lehangoz volt. A helyzet annyira rossz volt, hogy Ellen White kijelentette: "A gyülekezeteknek sokkal jobb lenne ilyen népek és lelkészek nélkül" (2SAT 73). A miatt a helyzet miatt sok gyülekezeti tag kezdte el visszatartani a tizedet. Azt mondta nekik, "Nem látjátok, hogy semmilyen körülmények között sem helyes visszatartani a tizedeitek adományaitokat, azért mert nem értetek egyet mindennel, amit a testvéreitek csinálnak? A tized az adakozás egyetlen embernek sem a saját tulajdona" (74. o.). Majd hozzátette: "Máttalan lelkészek kaphatnak ugyan lesőt vőleményeket, de ne kivessetek el bűnt ti magatok is azzal, hogy visszatartjátok az Őrt a saját tulajdonát" (74. o.).

Azzal a felhívással fordulunk gyülekezeti tagjaink felé, hogy imádkozzanak Isten egyházjéért és vezetőiért, hogy maradjanak hűségesek a tized dolgában. Az Őr sokkal jobban támogatja egyházjával, mint kifizetésünk bármelyik, és nyugodtan állhatunk abban, hogy Ő biztosan fog bennünket vezetni.